

Strážnica

„Už musíme byť blízko. Cítim to v kostiach. Aj vzduch sa zmenil,“ chlácholil ich Belun, ktorý skôr dúfal ako vedel, že strážnica je na dosah. Jedla mali nadostač, no čím viac sa blížili k cieľu, tým viac v nich gradovala nervozita. Nikto totiž netušil, čo ich tam čaká. Nebola to prechádzka, pri ktorej by mali čas rozjímať o nádhere prírody, ktorú severná Kaleva bez ostychu vystavovala na obdiv. Zmysly museli mať neustále ostro nastražené, hoci okolie pôsobilo pokojne. Možno až nezvyčajne a hrôzostrašne pokojne, čo neveštilo nič príjemné. Za každou krovinou sa mohol skrývať sarkon. V každej nore mohol miesto líšky sídliť nebezpečný rosomák.

V momente akoby niekto z lesa odhryzol a oni sa ocitli na jeho okraji, z ktorého mali ničím netienený výhľad na starodávne opevnenie týčiace sa na malej skalnatej vyvýšenine. V jeho pozadí sa ponad špičky stromov vyťahovali k nebu belasé vrcholy Sikelského pohoria.

„Myslel som si, že bude kompletne zničená,“ užasol Egil.

„Tiež som si predstavoval, že bude po vojnových nájazdoch v bezútešnom stave,“ pritakal mu jeho učiteľ.

Mladen s pootvorenými ústami čmáral do mapy približnú polohu miesta, kde sa nachádzali. Povedľa si nakreslil aj hrubý náčrt strážnej veže alebo skôr pevnosti. Chcel Leonardovi podať detailné informácie o jej stave. Tak toto prekvapilo i jeho. Žiadna zrúcanina, lež pevné kamenné múry, nenarušené cimburie, zachovalé okenice. A zase to prastaré, vševediace a na slovo skúpe ticho.

„Tak čo, presvedčíme sa, čo je vo vnútri, keď už sme tu, nie?“ nadhodil Mladen a zastrčil si mapu do vrečka pod listnatým pláštom.

Hlavnú časť pevnosti tvorila rozložitá trojpodlažná budova štvorcového pôdorysu, ktorá bola súčasťou zadnej hradby. Na úrovni vstupnej brány sa k nebu týčili dve veže lemované cimburím. V strede družina tušila rozľahlé nádvorie.

„Navrhujem, aby sme sa ešte nevrhali dnu. Utáboríme sa tu, pri ceste, prípadne tam hore na kopčeku a uvidíme, čo sa bude diať cez noc. Mám pocit, že to tu nie je také opustené, ako sme sa domnievali,“ vyjadril svoj názor Egil a už si skladal batoh.

Vstup do strážnice predstavovala okovaná drevená dvojkrídla brána. Okolo nenašli žiadne stopy, ktoré by nasvedčovali, že by sa v nedávnej dobe používala. Napriek tomu vyzerala od pohľadu pevne a odolne, ako keby ju pravidelne udržiavali. Prizerajúci sa dobrodruhovia nepostrehli, že by sa ju niekto v minulosti pokúsil nasilu prekonať alebo vyraziť baranidlom. Prejsť cez ňu hrubou silou ihneď zamietli. Bolo treba hľadať inú cestu. Nad hlavami sa im týčil šesť siah vysoký múr, ktorý sa rozhodli zdolať. Egil pokrčil plecami a z batoha vybral lano. Železný hák na jeho konci sa zachytil na druhej strane hradby po tom, čo ho barbar švihom vymrštil do vzduchu.

Vyšplhali sa až na vrchol hradieb a prezreli si ďalšie možnosti. Na nádvorí osamotene stála iba stará studňa, do zadnej budovy viedla ďalšia okovaná brána, ktorej pravé krídlo bolo pootvorené. Schátralé strážne veže vyzerali opustene. Družine nešlo do hlavy, že zatiaľ nenatrafili na žiadne známky násilia. Egil zišiel zašlými kamennými schodmi z hradieb na nádvorie a lepšie sa prizrel vstupnej bráne. Nebola podopretá závorou, ani mreža nebola zvnútra spustená. Zaprel sa nohami do zeme a zatlačil do nej. Ťažký masív sa s útrpným škripaním poodchýlil a na nádvorie vbehol Chrupaj.

„My sme ale poriadni cibazóli,“ skonštatoval, „stačilo skúsiť otvoriť, no my sa radšej šplháme po múroch.“

Mladen zatiaľ postupoval po hradbe okolo ľavej veže, až sa priblížil k budove v zadnej časti pevnosti. Z ochodze sa do nej ale nedalo dostať. Prvé poschodie bolo obsypané úzkymi otvormi, podľa jeho odhadov používaných ako strielne. Najbližšie okno bolo až o ďalšie poschodie vyššie. Nahliadnutiu cezeň však bránili zatvorené okenice. Mladen si zložil vak, vytiahol lano, ktoré si prehodil cez plece a vložil prsty do škár medzi kamennými kvádrami. Ešte raz si premeral vzdialenosť k oknu a začal sa pomaly štverať nahor. Skôr, ako stihol ktokoľvek zastaviť jeho riskantný postup, dostal sa až pod okno a jedným ťahom dýky otvoril okenicu. Vhupol dnu, spustil dole lano a zamával na druhov, aby ho nasledovali. Egil sa trochu nespokojne vracal po schodoch hore na hradbu.

„To chceme zopakovať rovnakú hlúposť ako pri vstupnej bráne?“ nespokojne predniesol Egil, ktorý stále nechápal, ako sa tam Mladen dostal. Pozrel z hradby na skalnatý breh zvažujúci sa do hustého lesa. „Blázon! Mohol si sa zabiť! Prečo nemôžeme ísť ako normálni ľudia?“ ukázal na krídlo pootvorenej brány.

„Lebo práve tadiaľ by nás každý čakal! Pohnite kostrou a vylezte hore! A vezmite aj môj batoh!“

Egil pokrútil hlavou, pokynul Chrupajovi, aby ich čakal na nádvorí, a ako nasledoval Beluna v šplhaní, zahundral si ešte niekoľko dedinských nadávok na Mladenov účet.

Ocitli sa v úzkej dlhej chodbe, po jednej strane plnej dvier. Cez okno ťahal chladný vzduch, ktorý preťahujúc sa cez ostatné okenice kvíľil nepríjemným ťahavým tónom.

„Nemám z tohto miesta dobrý pocit,“ povedal Egil a zovrel hlavicu meča.

„Naháňa ti strach vietor?“ spýtal sa Mladen pobavene a vykročil vpred.

Prekutrávali otvoriteľné komory spájajúce sa s ďalšími chodbami, no nikde ani živej duše. Netrvalo však dlho, kým našli niečo, čo zaujalo ich pozornosť.

„Krvavé stopy!“ ukázal Belun na stenu.

„Všetko je nimi poffkané. Pozrite sa, ešte aj steny sa kúpu v krvi,“ ohromene zíval na chladné múry Mladen. „Nikde však nevidím žiadne telá.“

„Skôr to, čo z nich zostalo. Desím sa toho, čo tu nájdeme,“ opäť sa obával Egil.

„Tie škvrny predsa musia byť ešte z dôb dobývania pevnosti. Vyzerá to, akoby sa tu strhol riadny krvák a po bitke mŕtvoly odpratali,“ hľadal Mladen logické vysvetlenie.

„Obvodové múry ale vôbec nenesú stopy po obliehaní.“

„Každopádne budeme ostražití!“ varovne vyhlásil druid.

V jednej z vnútorných miestností bez okien, nachádzajúcej sa uprostred dlhej chodby, našli dvere, ktoré boli ako jediné na tomto podlaží zamknuté.

„Ustúp! Vyrážim ich!“ odstrčil Mladena barbar.

„Vydrž! Hrubú silu nebude treba!“ pretlačil sa opäť k dverám Mladen. Zalovil v batohu a vytiahol stočené kožené puzdro, ktoré po odopnutí zapínacej pracky odhalilo mosadzné kladivko, píľku, šperhák a ďalšie čudné náradie.

„Do prdele! Čím sa ty vlastne živíš?!“ zhrozene na neho pozrel Egil.

„Vravel si, že na druhú výpravu máme byť dôkladne vybavení,“ obhajoval sa Mladen.

„Hneď sa mi to nezdalo, keď som ťa videl šplhať do okna. Ale tuším takto navštevuješ ľudí bežne!“

„Každý sa musí nejako živiť,“ odvetil pokojne.

„Takže otvorene pripúšťaš, že si zlodej!“

„Musel som nejako začať. Ale dnes je záber mojich schopností ďaleko širší,“ úsmevne sa vychvaľoval, nehľadiac na barbarovu stupňujúcu sa nervozitu.

Egil sa už-už šiel rozohnať päšťou, keď vtom medzi nich vstúpil Belun.

„Nikto z nás nie je bez chyby!“

Nasledovala dlhšia výmena zamračených pohľadov a vlna hlbokého zamyslenia. Egil si uvedomil, že túto pravdu o Mladenovi vlastne celý čas tušil. Vybuchol, lebo za posledné dni si s týmto lumpom až priveľmi začal rozumieť, a toho sa obával. Belun mal v niečom pravdu.

„Jeho schopnosti sa nám teraz zídu,“ nadviazal druid a pokynul Mladenovi, aby pokračoval vo svojej práci. Egilovi potom podal lampáš, aby ho zatiaľ rozsvietil.

Mladý zlodej kľakol pred dvere a akonáhle nazrel do tmy v kľúčovej dierke, zachvátil ho nepríjemný pocit strachu. Zvádzal vnútorný boj, či sa ich vôbec má pokúsiť otvoriť. Chcel vedieť, čo je za nimi? Prišiel sem zistiť, v akom stave je strážnica, no v tejto chvíli mu to nebolo po chuti. *Spamätaj sa*, prikázal si, *nechceš predsa vyzeráť ako hlupák*. Vytiahol malý šperhák a zatočil ním v zámku. Nejakú minútu trvalo, kým sa ozvalo duté cvaknutie. Pozrel sa na svojich druhov. Stáli tam napätí, zvierali v rukách zbrane, no v tvárach sa im zračil odhodlaný výraz.

Hneď ako Mladen uvoľnil priestor, barbar sa vovalil do miestnosti v útočnom postoji. Nebolo tam skoro nič, okrem prachom pokrytého divánu. Ale to, čo na ňom našli, ich šokovalo...